

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

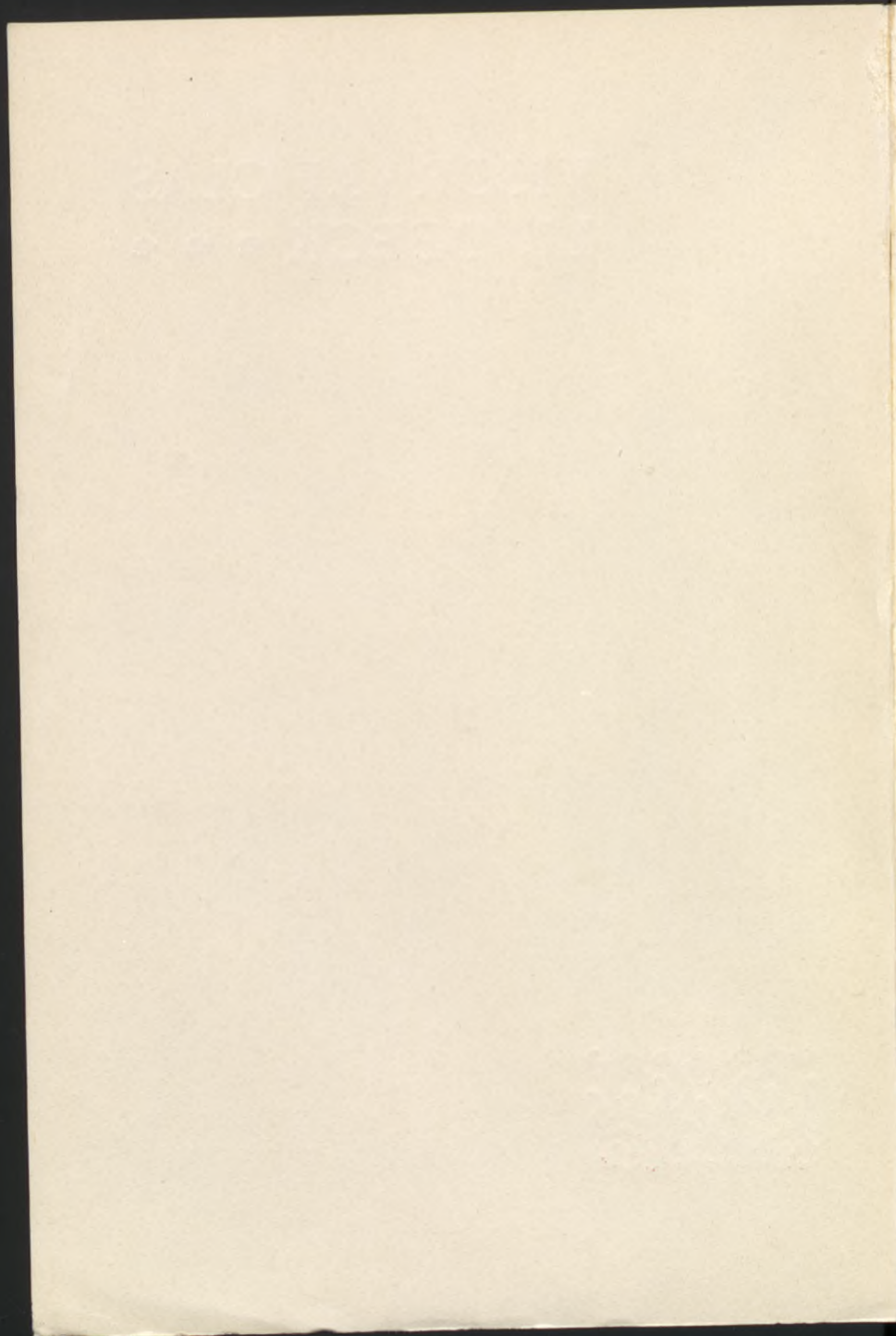
UPPSALA
UNIVERSITET

(Pn.) lit.
So.

8

VISOR • AF CLAS
LINDBECK • • •

VISOR

AF

CLAS LINDBECK

Tryckt i 300 exemplar.

N° 177

I skogen, i natten...

I skogen, i natten ligger en tjärn,
där rädda och darrande irrbloss fara
och lysa på vattnet med fosforglans.
Det är onda och lömska tankarnes skara,
som börjar i mörkret sin hoppande dans.

Har skogen glömt att sofva i natt?
I stenar och buskar och träd det prasslar,
och hviskningar gå ifrån gren och till gren,
det kvider, det skrattar, det gnisslar och rasslar
och irrblossen dansa med flämtande sken.

Det onda tankarnes skara är,
som smider ränker; likt gnistor, som stänka
och hoppa i mörkret från stålkallt städ,
så hatets och illviljans ögon blänka
bland stammarne af skogens träd.

I morgon — när gyllene solstrålar gladt
mot vattnet i brokigt färgspel sig bryta,
och fåglarne storma i jubel och lek,
då visar tjärnen en leende yta,
då hviskar skogen om kyssar och smek.

Din dans ...

Din dans är så luftig, din dans är så lik
den dimma, som sväfvar i kväll
som flor öfver insjöns försilfrade vik
och ängarnes daggvåta fall.

Den fjunlätta dimma sig ringlar och snor
dit upp öfver dalgångens brant;
det dansar, det valsar i tyll och i flor
på glittrande daggdiamant.

Erina, nu skola vi dansa, vi två —
den långa och drömmande natt
skall dansen på ängarne sväfvande gå,
på daggdränkta ängarnes skatt.

Mot okända djup.

Där uppe bland vilda fjällen flyter
en älf, hvars vatten en stormil ej bryter;
man anar knappt att en älf finns till,
så märkvärdigt lugn är dess yta och still,
så märkvärdigt still.

Om dagen ses solen i älven sig spegla,
och ljusa skyar på vattnet segla.
Om natten, när månskenet lyser grant,
på vattnet skimrar en gyllene slant,
en gyllene slant.

Men där älfven går lugnast, hon nedför stupet
sig kastar helt plötsligt och handlöst i djupet.
Det dånar i fjällen af återskall
från skummande vattnets svindlande fall,
från vattnets fall.

Det händer, när lifvet som lugnast skrider,
så stilla som älfven bland fjällen glider,
att plötsligt nedför fjällets stup
det kastar sig handlöst mot okända djup,
mot okända djup.

Minnenas kedja.

En kedja mitt hjärta binder vid ditt,
en kedja af glittrande stenar,
af minnets ädelstenar,
ditt hjärta sammanbinder med mitt.
Jag soliga minnen i stenarna ser,
jag kan dem betrakta i timmar,
i hvarje fasett, som glimmar,
ett minne af sol och vår mot mig ler.

Säg finns det en vilja med järnhård hand,
som oss från hvarandra kan tvinga?
Kan minnenas kedja springa,
och alla hjärtats trådfina band.

På andra stranden.

Det blåser en kallare vindfläkt,
då solen långsamt sänker sig ned
emellan tallarnes toppar.
Älfven flyter vidgad, bred.
Men tvärs öfver hvirflande vatten
bland träden lyser ett lyckligt land,
ty solens rödgyllne strålar
ha stannat en stund på den andra strand.

På andra stranden
i gröna mossan
bland jättefuror
där dansa huldror
i solens glans;

de ljusa lockar
de hvita armar
bland träden skymta.
Ack, om jag vore
i yster dans!

På andra stranden
mot solen svinga
sig kärlekseldar.
I mjuka mattan
vid bergets fot
de unga kvinnor
frammumla böner
till kärlekguden.
Ack, om jag vore
där midt emot!

Tvärs öfver det hvirflande vatten
bland träden lyser ett lyckligt land,
ty solens rödgyllne strålar
ha stannat en stund på den andra strand.

Men kom jag till lockande stranden,
som flammar i solens purpursken,
där fann jag blott hindrande grenar
af tall och en bland taggig sten.

Farmor.

Farmor är gammal.
Tiden den går
fort utför backen.
Åttio år
bär hon på nacken.
Kutig är ryggen,
åldern den styggen
färor och streck,
lustiga veck
zigzag har ritat

rundtom på kinden,
håret han kriticat
silfverne hvitt.
Farmor är gammal.
Barn har hon tio,
barnbarn helt visst
trettionio.

Där under linden,
svalkad af vinden,
stilla hon sitter,
sitter och drömmer,
stickstrumpan glömmer,
småler så blidt.
Fågeln från kvist
jollrar sitt kvitter,
jollrar om ägg,
ungar och ägg.
Solstrålen leker,
farmor han smeker,
vyssar så öm,
vyssar till dröm.

Trädgården full
ser hon af barn,
hundra barn,
lekande i
skuggornas garn,
lekande i
solstrålars gull.
Pojkarne med
slitlappar bak
åka uppå
källarens tak,
led efter led.
Flickorna gunga,
gnola och sjunga.
Flätorna stå
raka som käppar,
svänga och slå
likasom kläppar.

Pan i sin bur,
lurfvig en hund,
vill nu en stund
ta sig en lur.

Nog tror han det!
Innan han vet
af minsta grand
får han en skur
yrande sand.

Ljusaste ljusa
lockar där fladdra,
gladaste glada
tungor där pladdra
muntraste svada.
Solvarma tindra
ögonen blå.
Sommarens vind,
lätt som en hind,
sväfvär på tå.
Grenarne susa.
Solstrålar glindra;
kvickt i sitt fall
kasta de sitt
glänsande guld,
kasta det midt
in bland de ljusa
lockarnes svall.

Sommarn är huld,
sommarn är glad.
Blommornas haf
doftar det af,
lindblom och sommar,
lindblom och sommar.

Solstråle kryper
ned mellan lindens
ljusgröna blad.
Förrän till mark
slutligt han hinner,
farmor han nyper
smeksamt i kindens
skrynkliga bark.
Hastigt hon vaknar,
drömmarne sina,
bilderna falla,
barnskaran svinner,
liksom ett flarn
flyger för vinden.
Farmor vid linden
ensam sig finner;

barnen hon saknar,
stickstrumpan tager,
suckar hon drager:
»Hvar äro alla,
hvar äro mina
hundrade barn?»

Mistelbruden.

Då julnatten flingor till drifvor föllo,
och midt ibland skogens rös
sin sorgfest skogsfrun och skogsrået höllo,
och älfvan till rimfrost förfrös,
i Harold Castle var skratt och sång
och glädje natten lång.

Där inne bröllopsfacklorna lyste
som blod med ett rödgult sken;
minst hundrade gäster slottet hyste.
Inunder en mistelgren
den unga, guldljusa Helen stod brud
i pärlsömmad bröllopsskrud.

Hon skulle i svällande brudesäng gånga,
i brudesäng, som hon sig drömt;
först brudgummen skulle sitt byte dock fånga,
se'n hon sig för honom gömt.
Till vinden, där blåsten rasslande flög,
med misteln i hand hon smög.

En ekekista, hvars gångjärn skrällde,
stod öppen i mörkaste vrån.
Hon gömde sig där, men en stormil smällde
dess lock igen med ett dån.
Han bruden letade natt och dag,
och hvitare blefvo hans drag.

Då sommarsolen vifvorna blekte
och skogsfrun bak furan log,
med skogsrä't i skogen jublande lekte
och äldans långs stränderna drog,
satt sorgen som istårar kvar uti tak
af Harolds sorgagemak.

Men hundrade år därefter, då ingen
mer mindes den fagra brud,
man fann i en kista den gyllene ringen,
den pärlströdda bröllopsskrud,
som tiden till trasor sönderfrätt,
en pärlskrud och ett skelett.

Gulldager.

(En vårvisa).

Då till sitt fönster Gulldager trädde,
och smålog barnsligt förtjust,
nyvaken slog morgonen upp sitt öga,
på berg och i dal blef det ljust.

Gulldager, du väna, sjöng fåglarnes skara,
du kommer med solsken och vår;
Gulldager, du ljusa, det genljöd i luften,
du kommer med solsken och vår.

Och solen steg fram utur österhafvet
så stor som aldrig förr,
sin ljusflod göt öfver grönskande marken
och öppnade dagens dörr.

Gulldager gnuggade sömnen ur ögat,
steg fram på sin balkong;
jag stod där nedanför med min luta
och knäppte en kärlekssång.

Prins Sol och Drottning Is.

Djupt inne bland snöhöljda granar,
bland skogens enar och ris,
där ögat snö blott spanar
och klyftor och hållar af is,
där nordanvinden blåser
så bitande kallt och rått,
sig reser med snöiga tinnar
isdrottningens stolta slott.

För hundra år se'n det hände,
när borgen ännu ej stod tom,
när norrskensflammorna tände
i bländande rikedom
sitt praktfulla färgspel på himlen,
att drottning Is i dess glans
med svenner och tärnor trädde
i vinternatten sin dans.

För hundra år se'n det hände,
prins Sol på sin guldfux red,
tills vägen mer han ej kände,
så långt uppå vilsen led,
att borgen af snö han nådde.
Isdrottningens skönhet han såg
och, bunden af kärlekens fjättrar,
vid drottningens fötter han låg.

Till gengäld fick prinsen ett löje
från glittrande, iskall mund:
»din hyllning är mig till nöje».
Men uti samma stund,
som prinsen i glädje kysste
den hvita kinden röd,
föll drottning Is ur hans armar
på marken ned som död.

Likt hjärta, brustet af sorgen,
så dödstyst, ödslig och tom
står ännu i skogen borgen.
När i bländande rikedom
det praktfulla norrskenet tänder
på himlen blossen till fest,
blott nordanvinden dansar
i slottets salar som gäst.

”Hjalle”.

Röken bolmar, nyss klockan slog tu,
ännu sitta i saln några typer.
Skåln med bålen har spräckts midt itu,
punschen långsamt från bordduken dryper.

»Hjalle» dansar i redingote:
se hur magen den trinda hoppar,
korta benen han svänger så brådt,
svett från panna och kinder det droppar.

Kring hans skallighet hårtafsen står,
men hans ögon likt eldflugor glimma;
värdshusflickan om lifvet han får,
vild går dansen i punschdoft och dimma.

»Hjalle» vet icke mer, hvar han är,
röken ser han ej, punschen han glömmar;
tror en nymf han i armarne bär,
saln till grönskande skogsmo han drömmar.

Själ en faun han dansar på tå;
lifsvarm nymfen i armarne spritter;
skogen grönskar och himlen är blå,
mellan stammarne solljusets glitter.

Det mot kvällen lider.

Skuggan ökar, det mot kvällen lider,
älfvan går till bal,
och sin gråa skimmel kvällen rider
öfver berg och dal.

Björkar, alar, tallar, granar, enar
smälta hop till skog;
markens stenar, trädens stammar, grenar
till en enda skog.

Kummin, senap, v ppling, kl fvertufvor
smälta till en  ng;
gräs och  rter, hvita maskros-lufvor
till en enda  ng.

Dj rfva klippspr ng, h llar, hvilka stupa,
smälta till ett berg;
rullstensblock och j ttegrottor djupa
till ett enda berg.

Enkelt, helt och samladt allting blifver
uti kvällens färg;
hufvudtingen blott naturen gifver:
skog och  ng och berg.

Nu försvinna dagens sm ating alla,
gå med solen r d,
liksom lifvets lumpna sm ating falla
inför herskar'n Död.

Ingalill.

Att tänka därpå i hjärtat mig skär:
När Ingalill icke mera är här,
då skola vissna blommorna små,
som solljusa, glada i trädgården stå
i brokiga, prunkande blomsterland,
som vård hafva fått utaf hennes hand,
sad' modern.

En häst skall jag köpa, när jag blir stor,
och rida dit, där du Ingalill bor,
sad' lillebror.

Med sista skymt af ditt gyllene hår
sommarens sol ur min stuga går,
sommarens sol med sin rikedom,
min stuga blir höstligt mörk och tom,
sad' fadern.

Men brudgummen sad': »du är min»! och log
och bruden ur bröllophuset han tog.

Hej hå!

Hej hå! Det blåser i stuguknut,
och Mälarn mot stranden bryter.
Hej hå! Nu sommarn den fagra är slut,
i vrede höstvinden ryter.

För hvarje blad, som faller till jord
af sommaren stiger ett minne.
Hej hå! Hej hå! ropar vinden från nord
med vemod fyller mitt sinne.

Nu sommarens minnen stiga fram,
allt under det bladen falla.
Hej hå! uti ekens krona och stam
nu ropar nordan den kalla.

Monte Carlo.

Det ler och skrattar och pratet pladdrar,
det regnar guld på det gröna bord.
Fortuna själf uti salen fladdrar,
det mumlar eder och korta ord.

Det lyser puder uppå koketter,
som sitta tätt vid gudsnådlig miss;
där picka hjärtan likt kastagnetter,
man är på lyckan ej riktigt viss.

Det regnar pengar och blickar lystna
och mumlet växer och pratets surr.
»Rien ne va plus» — och alla tystna,
Allt hvad man hör är roulettens snurr.

Fortuna vårdslöst med guldlet leker
och ångestpärlor hon pressar fram
och röda kinder hon litet bleker,
hon leker mången till brott och skam.

Och solen sken öfver skaren.

Och solen sken öfver skaren,
det log, det glänste och log.
»God morgon sol», sade haren,
ett hopp i glädje han tog.

På trädens snötyngda grenar,
på svedjans snötäckta brant
det glänste gnistrande stenar,
det sken i ögonen grant.

Och haren strök sig med tassan:
»på sjön, nej hvad strålande glans!»
Han smög sig dit genom vassen.
Hå, hej, gick den lustiga dans.

Han sprang, så det yrde och stänkte,
han buktade stora slag,
och snökristallerna blänkte.
Hå, hej, hvilken strålande dag.

Nattens ensamhet jag fruktar.

Stadens buller börjar tystna,
snart nu nalkas nattens timma,
stjärnor öfver taken glimma,
och den orofyllda dag
svepes uti nattens mörker;
men när dagens tungor tiga,
börja hjärtats tankar stiga,
högre ljuda hjärtats slag.

Nattens ensamhet jag fruktar.
Liksom hafvets vågor tunga,
som i ständig dyning gunga
efter stormens vilda dust,
hjärtats slag i natten ljuda.
Hjärtats tankar få ej hvila,
fram och åter nu de ila,
naggande mot sömnens kust.

Natten kommer lugnt och stilla,
silfverklara stjärnor tindra,
inga ljus nu mera glindra
från de spöklikt mörka hus.
Nattens ensamhet jag fruktar,
ty när kvällens lampor släckas,
hjärtats söfda tankar väckas,
brinner klarast smärtans ljus.

Anders och Kersti.

Kom, sade Anders i Backen,
svängde sig om på klacken
och tog Kersti i hand.
Ljusa sommarnatten
låg öfver insjöns vatten,
öfver den björklädda strand.

Stjärnan på himlen höga
såg med ett vaket öga
ned på de unga tu.
Björkarne hvita lyste,
Anders mot Kersti myste:
»Hör du, en kyss gif mig nu.»

»Ja, när ur grenarnes galler,
stjärnan i vattnet faller,»
gäckades Kersti och sprang.
Randiga kjolen svängde,
guldgula flätorna slängde,
ekot af fotstegen klang.

Anders stod där förlägen
kvar vid kanten af vägen,
tills solen mot honom log.
Kersti satt hemma på vinden,
grät helt fuktig kinden:
»Att han kyssen ej tog!»

Ful.

Min näsa så spetsig och tunn är,
så stor och klufven min mun är,
min kind blåfrusen och rund är,
det säger hela min släkt.

Och händerna äro platta
Och ögonen vattnigt matta
Och ej kan jag le och skratta
som andra flickor käckt.

Jag hör nu en gång till de fula,
rödfnasig med hårstripor gula
och aktas icke en smula
af hela min värda släkt.

Beständigt min släkt på mig hackar,
mig trampar med sina klackar;
jag niger så snällt och tackar,
men attan jag ger i min släkt.

Estetikern.

En natt
på kaféet jag satt,
uti en divan
en man midt emot
med vajande man
lät tungpinglan gå,
och jag hörde på.

Hans tanke han for kring allt på vårt klot,
han sprang ifrån Duse och Sarah, Réjane
helt tvärt till Puvis de Chavannes,

se'n tanken jag fann
i Baireuth hos Cosima Wagner;
han flög som en boll
ifrån Anatole
till Risler, Busoni och Kurcka.
Det välldes en ström
förtal
och beröm,
kritik
och musik
i polka, i vals och mazurka.
Han talte om divor, sujetter
om toner och färger och penslar, paletter,
om Pembroke och Shakespeares sonetter,
Bœcklin, det Sixtinska kapell,
och Whistler, Corot, Cabanel,
om Strindbergs inferno
och Selmas mirakler
och sagan om Graal,
om Nietzsche, mahatmer och karma

— — — — —
Åh Gud sig förbarma, åh Gud sig förbarma!

Sof.

Det mörknar på sjön, det mörknar i land,
nu vedskutan fäller sitt segel
och ankrar; skuggor från andra strand
förlängas på vattnets spegel.
På himlen fullmånen långsamt sig rör
utefter furornas toppar,
en stig i Mälarens spegel beströr
med glänsande silfverdroppar.

Det mörknar på sjön, en nattlig vind
i ekarnes kronor larmar.
Emot mitt bröst du lutar din kind.
Sof sött i mina armar!
Hör, vinden mot fönstrets ruta slår!
Hör, vågen mot stranden bryter!
Rundt om din hals ditt mattgyllne hår
mot nattens kyla jag knyter.

I ljusa drömmar kommen på tå,
i hennes öra leken!
Likt ugglan, som värmer sina små
däruppe i håliga eken,
jag skyddande höljer dig barnet mitt,
i mina armar dig gömmer.
Sof sött, sof länge, sof barnet mitt
i ljusa drömmar du drömmer.

Trollsнарor.

Trollsнарor, trollsнарor,
som jag lägger nu ut
med okända faror,
er fånga till slut.
Ja, jäntorna mina,
er akten nu väl,
att snarorna fina
ej fånga er själ!
I rosor sig gömmer
det silkfina band;
där minst du det drömmer,
där trollsнарans hand

dig griper, dig tager
och för dig till mig,
det lockar, det drager
och för dig till mig.

Kom flickebarn, trolsnaran är om din fot!
Kom flickebarn, fångad i silketrådsnot!

Hösten.

Jag åldras, det lider
mot höstens tid.

I fjärran rider
nu sommaren blid.

Hans guldfux skymtar bland skogens furuträn,
hans hatt med vajande fjädrar nu sviner hän.

Blott tankar, som tunga likt hafvets vågor sig hvälfva
uti mitt sinne bo,
och alla mina sprittande nerver, som skälfva,
de börja att domna till ro.

Och bladen alla
i skog och i park,
de falla, de falla,
de falla till mark.

Nu vissna alla sommarens blomster små,
det gulnar i skogen och himlen är regndigergrå.

Med ängslan och bäfvan ett tag med min hand jag tager
igenom mitt glesnade hår.
Jag ser, huru tiden oryggligt förbi mig drager
med år efter år efter år.

Jag åldras, det lider
mot höstens tid.
I fjärran rider
nu sommaren blid.

Det mörknar, det mörknar på sjö, det mörknar i land,
det är nu bäst att ro med sin båt emot strand.

Och alla de skälfvande nerver, de måste tystna,
ty nu har det blifvit höst,
som fiolens Brustna strängar de måste tystna,
ty nu har det blifvit höst.

Bob.

Solen hon tindrar
strålande grant,
Mälaren glindrar
blank som en slant.
Monsieur Bob
slickar sin tass
i gräset, ty Bob är en snobb.

Solen hon lyser
gladt från sin höjd
Bob stundom myser,
gäspar af fröjd,
tar sig en blund,
sträcker sin kropp
och somnar ånyo på stund.

Syrsorna sjunga,
himlen är blå,
flugorna gunga
sviktande strå,
kittla hans nos,
vaknar då Bob,
strax flugorna äro sin kos.

Hvar kan han vara
hundvalpen min?
Bob, du skall svara
husbonden din!
Bob blott sig drar
i gräset helt lat,
en lur han igen sig tar.

Vill du dig dölja
i blommornas ring?
Du skall mig följa
Björnholmen kring.
Allvar du skyr,
det vet jag förvisst,
men nu börja tvång och dressyr.

Bob rynkar sin panna,
kraflar sig med,
ville helst stanna,
vara i fred.
Han ej förstår,
hvarför han ej,
när sommar är, sofva får.

Syrsorna sjunga,
himlen är blå,
flugorna gunga
sviktande strå,
sol står i brand,
då är det svårt
att tvingas af tryckande band.

Din växt är så fin. . . .

Din växt är så fin, din höft är så späd,
du stannat som buske, blir aldrig ett träd,
din vrist är spenslig, din stämma svag,
men solglad du är som en sommardag.

Din fot är det minsta, jag någonsin sett,
din mun är det minsta, som mot mig har lett,
och händerna äro smeksamma små,
men djupa äro ögonen blå.

Du synes så bräcklig, så spröd och vek,
du tyckes gjord blott för fjärilslek,
men uti det trånga skalet bor
en själ, som är vidthvälfdt bred och stor.

Det händer, när storm genom skogen går
och våldsamt sveper bland hult och snår,
att eken den väldiga faller till mark,
men vidjebusken den späda står stark.

Till Lill-Erik.

Hej och hopp, min pojk,
hästen går i galopp
ned i dal, öfver topp,
hej och hopp, hej och hopp.

Hej och hopp, min pojk,
solen skiner så klar,
gyllne tömmar du har,
rider käckt som en karl.

Hej och hopp, min pojk,
hästen svänger sin svans,
ridten går som en dans
solen ger all sin glans.

Hej och hopp, min pojk,
rid nu dristig och glad
uti solljusets bad
bort mot lifstumlets stad.

Det snöar på vårens knoppar.

Det snöar på vårens knoppar;
de hvita flingorna falla
så isande våta och kalla,
och mörknade luften är tung.
Skall snön nu allt föröda,
de spirande knoppar döda
i vår, så gryende ung?

Det snöar på vårens knoppar,
det snöar på vårljusa drömmar,
som uti solljusets strömmar
nyss skjutit sitt hufvud opp.
Det snöar på vårens knoppar
och flingor och isande droppar
de falla på spirande hopp.

När du förlåter ett fel.

När du förlåter, nå väl,
då låt det till hälften ej ske
men låt med hela din själ
ditt öga emot mig le.

När du förlåter ett fel,
en fattig solglimt svag
ej gif mig blott, men en hel
och strålande solskensdag.

Blott rosor vill jag dig gifva.

Blott rosor vill jag dig gifva.
Af rosor saftiga, dunkelröda
ett fång i ditt knä jag lagt,
af leende rosor, som svälla och glöda
af sommarens solskensprakt.

Blott rosor vill jag dig gifva,
ty rosor äro tankar, som spira,
när sommar och solsken vår jord
i varmaste, rikaste färgprakt sira;
de äro kärlekens ord.

Blott rosor vill jag dig gifva,
blott rosor, som brinna i färger röda
likt kvällsolens purpurbrand.
Ty af den varmaste kärlek glöda
de rosor, du får af min hand.

Och lockande ögon uppå mig se.

Och lockande ögon uppå mig se
och glittrande tänder emot mig le;
det glimmar inunder ögats frans,
det suger och drager i ögats glans.

Men munnen säger blott nej, nej, nej,
och rör mig ej och kyss mig ej.
Hvad måanne längst in i din själ kan bo?
Hvad skall jag väl tro, hvad skall jag väl tro?

I vassen.

Helt nära stranden
en kvällsvind prasslar,
han böjer säfven,
bland vassen rasslar.

Jag låter båten
bland vassen gunga
och lyss till böljor,
som prata, sjunga.

Fram genom vassen
en andkull smyger,
mot skyn i ringar
en fiskmåå flyger.

Nu allt är stilla
i julikvällen
blott böljan skrapar
vid strand mot hällen.

Likt barn i ringlek
på vattnets yta
bjärtgyllne — hvita
näckrosor flyta.

Nu mörka tankar
förkväfa tåga;
mot ljusa himlen
blott drömmar ståga.

Här är det ljufligt
att framtid glömma,
begrafva forntid,
om nuet drömma.

INNEHÅLL.

	Sid.
I skogen, i natten	3
Din dans	5
Mot okända djup	7
Minnenas kedja	9
På andra stranden	10
Farmor	13
Mistelbruden	19
Gulldager	22
Prins Sol och Drottning Is	24
»Hjalle»	27
Det mot kvällen lider	29
Ingalill	31
Hej hå!	33
Monte Carlo	35
Och solen sken öfver skaren	37
Nattens ensamhet jag fruktar	39
Anders och Kersti	41
Ful	43
Estetikern	45
Sof	47
Trollsnaor	49

Hösten	51
Bob	54
Din växt är så fin	58
Till Lill-Erik	60
Det snöar på vårens knoppar	62
När du förlåter ett fel	64
Blott rosor vill jag dig gifva.....	65
Och lockande ögon på mig se.....	67
I vassen	68

6000254969

Göteborgs universitetsbibliotek

STOCKHOLM

IDUNS KUNGL. HOFBOKTRYCKERI

1898.

